

Kristaus Karaliaus Laivas.

Jėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis.

Kas Atspės Šias Mišles?

CHORAI

Kas yra su mūsų parapijinių bažnytinių chorų nariais?

Kodėl beveik nė vienas choristas bei choristė neatsineša bažnyčioi nei ražančiaus nei maldaknygės ir protarpiuose, kuomet negieda, nėsimeklia, bet dažniausiai tą laiką prašneka ir prasijuokia? Ar jie, kažin, iš tikrųjų išklausė šventą dieną, šv. Mišių.

Gal jie visiškai užmiršę, kad yra bažnyčioje ir kad turi būtinus pareigos ne vien būti bažnyčioje kūnu, bet ir siela, ir išklausyti tinkamai šv. Mišių?

Ar choras liuosas nuo klausimo pamokslu, nes jei pamokslas prieš Mišias, tai daug chorų narių rūpinasi pasivėlinti ir atvykti jau po pamokslu, ar baigiantis pamokslui. Jei pamokslas per Mišias, tai chore esantieji dažniausiai per jį turi savo pasikalbinėjimus.

Žinau misijonierių, kuris, nežiūrint visos jo kantrybės, pasakydavo chorui specialią pamokslėlį dėl jų pasikalbinėjimų per pamokslus misijų laike.

PARAPIJOS MOKYKLŲ ALUMNAI

Jau daug jaunuolių yra baigusiu mūsų lietuviškąsias, katalikiškąsias parapijines mokyklas.

Kodėl taip daug tų jaunuolių, susitikdami seseris, savo buvusias mokytojas ir net savo parapijos kleboną, ar kitą kunigą, pradžimbina pro šalį akis nuleidę, nepasakę nei "labą rytą, ar labą dieną," jei jau gėdisi sa-

kyti "Garbė Jėzui Kristui," ką, būdami mokykloje, nuolatės kartojo kur tik susitikdami kunigą?

Kodėl tiems mūsų jaunuoliams bei jaunuolėms taip labai trūksta net pradiniausio mandagumo?

Mandagumas yra ryškiausia gražaus išsiauklėjimo bei kulturingumo žymė.

Kažin ar daug galima sutikti aliumų, kurie nuoširdžiai rūpintusi tų parapijinių mokyklų reikalais, kuriose jie gavo savo pradžios mokslą ir išauklėjimą.

Kodėl visa daugybė katalikiškąsias mokyklas baigusiu jaunuolių bažnyčiose per Mišias tik prasėdi arba net prašneka ir neatsineša nei maldaknygės nei ražančiaus pasimelstų?

"LIETUVOS VYČIAI"

Tvirtinama, kad "Lietuvos Vyčiai" yra labai kilni, katalikiška susipratusiojo Amerikos lietuviškojo jaunimo organizacija.

Ar negalėtų kas nors per dienraštį "Draugą" kokiais skaitlingesniais ir aiškiais faktais parodyti visą tos organizacijos kilnumą ir jos narių susipratimą?

Lietuvos ir dargi Vyčiai, Vylės. Ar daug jie *Lietuvos garbei* įsisteigė ir turėjo, ar turi *lietuvių kalbos ir istorijos kursų?* Ar pasirūpino Lietuvos garbei išmokti lengvai, grynai ne "žargoniskai" lietuviškai kalbėti? Ar gal daug kas jų neįsisteigė prasižioti, kai tenka lietuviškai kalbėti?

Ar daug jie įkūrė parapijose Šv. Vincen-
to Pauliečio Konferencijų, ar skaitlingai vei-
kia įkurtose? Ar tokis darbas ne vienas kil-
niausiųjų?

Ar daug jų darbuojasi visuomeninėse,
parapijinėse ir bažnytinėse tikiybiniuose orga-
nizacijose?

Ar ne kilnus dalykas bręsti tikyboje ir
dorovėje ir darbuotis tiems kilniems daly-
kams palaikyti ir platinti?

Ar daug jų pasidarbuota katalikų spau-
dos palaikymui ir platinimui?

Ar pakankamai įrodo organizacijos kil-
numą ir susipratimą surengiami šokiai (ir
dar koki?), padaromos įvairios "parės,"
atlikti vasarą išvažiavimai į miškus ir mau-
dyklės ir nepriešingumas lietuvybei ir tiky-
bai?

NEGERBIMAS GERBTINIAUSIŲ

Jei skolintojas, norėdamas palengvinti
skolininkui atsimokėti skolą, dovanuoja jam
šimtą, ar gali dėl to skolininkas atsisakyti
mokėti dar likusios penkias dešimtis dolerių?

Motina, katalikų Bažnyčia, kad paleng-
vintų mums josios įsakymus išpildyti suma-
žino mums pasninkų skaičių ir likusius labai
palengvino.

Ar gali dėl to katalikai sustoti gerbę jos
paliktuosius pasninkus ir, tapę kaip kokie
mėsaėdžiai vilkai, pusti, žliaugti mėsą net
pentadieniais (pėnyčiomis) ir kitomis už-
draustomis valgyti mėsą dienomis?

Ar dėl to, kad daug atleista, tai jau ne-
reikia nei likusio trupučio atiduoti?

Kur tų žmonių susipratimas ir gerbimas,
kas privalo būti gerbiama?

Ar galima Bažnyčios įsakymas laikyti
niekais ir šventą dieną sunkūs darbai liūosa
valia dirbti, jei Bažnyčia paaiškina, kad kar-
tais ir kai-kam galima fabrike dirbti, jei be
to darbo ta įstaiga jokiū būdu ir šventą die-
ną negali apsieiti?

Ar gali norėti būti gerbiamas katalikas,
kuris negerbia savo Motinos Bažnyčios, nie-
kais paversdamas jos įsakymus, atsižvelgda-
mas vien į savo užgaidas ir kišeniu, ir ban-
dydamas tąjį pasielgimą teisinti neva kilne-
snėmis priežastimis?

Ar toli obuolys nuo obelies ritasi?

Ar gali tėvai, kurie negerbia savęs, nei
Bažnyčios įstatymų, nei jų vaikų auklėtojų,
net nei pačio savo kunigo klebono, laukti, kad
jų vaikai išmoktų gerbti juos pačius ir kitus
gerbimo vertus?

SAVIEJI NEĮVERTINA

Stebėtini dalykai. Kitatikiai įvertina, o
daugelis savųjų nepajėgia įvertinti.

Daug katalikų, ypač lietuvių tarpe, nors
tokių, žinoma, niekur, nei vienoje tautoje ne-
trūksta, mėgsta niekinti savo katalikiškas mo-
kyklas. Jie atsisako jas remti ir daugelis
neleidžia į jas savo vaikų. Daugelyje para-
pijų lietuvių katalikų nepajėgia niekas įju-
dinti įsisteigti savo lietuvišką, katalikišką
mokyklą. Kam čia ji, girdi, reikalinga, ku-
met mokyklų visur pilna. Kam čia, esą, mo-
kinti tiek daug ir ilgai tikėjimo dalykų, ku-
met mums užtekęs dviejų savaitių prisirengti
prie pirmos išpažinties ir šv. Komunijos.

Ar maža katalikų šitaip nukalba?

Tuom tarpu, štai protestantas, p. Luther
A. Weigle, Yale teologinės mokyklos dekanas,
skaitlingame protestantiškų seminarijų au-
klėtojų susirinkime pareiškė, kad Katalikų
Bažnyčia davė aiškiausią įrodymą tikiybinio
auklėjimo naudingumą. Katalikų Bažnyčia
išsiauklėjusi daugybę gerų katalikų ir švie-
sių piliečių. Mes, protestantai, dar turime
daug padirbėti, kad ką nors parodytume.

Visa krikščioniškosios Bažnyčios nelaimė
esanti jos pasidalinime į daugybes sektų, ku-
rių kiekviena einanti savais keliais, savais
planais.

Tikra tiesa. Katalikų Bažnyčia dar dau-
giau nuveiktų, jei nesutiktų tiek daug prie-
šingumo pačiuose katalikuose.

Daugybę katalikų pasiekė nelaimės nešas
materializmas. Jų gyvenimas — tik tam kad
valgyti ir gerti. Jų rūpesčiai — ką valgysiu?
Ką gersiu? Kuo apsidengsiu? Idealai jau
išgaravę iš jų. Jei jie dar katalikai, tai tik
dėl to, kad "jų tėvai buvo katalikai." V. K.

AUSTRALIJOJ IŠSVENTINTAS LIETU- VIS KUNIGAS

Australijoje tapo išsventintas kunigu lie-
tuvis Paltanavičius. Jis yra kilęs iš Anglijos.

V GAVĒNIOS SEKMADIENIS (KANČIOS)

Lekcija

Žyd. 9, 11-15

BROLIAI: Kristus gi, atējis kaip vyriaisis būsimųjų gėrybių kunigas, per didesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankomis padirbtą, tai yra, ne šito sutvėrimo, ir ne ožių ar veršių krauju, bet savo krauju įėjo vieną kartą už visus į šventyklą, radęs amžiną atpirkimą. Nes jei ožių ir jaučių kraujas ir karvės pelenai, šlakstant, pašventina sutepuosius, apvalydamas kūną, kaip gi daug labiau kraujas Kristaus, kurs aukojo pats save nesuteptą Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo mirusių darbų, kad mes tarnautumėm gyvajam Dievui.

Ir todėl jis yra naujos sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai atpirti nuo padarytųjų po pirmąją sandorą peržengimų, pašauktieji gautų amžinosios tėvainystės pažadėjimą.

Evangelija

Jono 8, 46-59

ANUO metu Jėzus tarė žydų minioms: Kas iš jūsų gali parodyti manyje nuodėmę? Kuomet aš sakau jums tiesą, kodėl jūs manim netikite? Kas yra iš Dievo, tas klauso Dievo žodžių. Jūs todėl neklausote, kad neesate iš Dievo. Žydai atsakė jam ir tarė: Argi ne teisingai mes sakome, kad tu samaritonas ir velnio apsėstas? Jėzus atsakė: Aš neesu velnio apsėstas, aš gerbiu savo tėvą, jūs gi darote man negarbę. Aš neieškau savo garbės; yra kas jos ieško ir teisia. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jei kas laikys mano žodžius, tas nematys mirties per amžius. Tuomet žydai tarė: Dabar mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Mirė Abraomas ir pranašai, o tu sakai: Jei kas laikys mano žodžius, tas neragaus mirties per amžius. Argi tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kurs mirė? Ir pranašai taip pat mirė. Ką tu iš savęs darai? Jėzus atsakė: Jei aš pats save garbinu, mano garbė niekai. Yra mano Tėvas, kurs mane garbina, apie kurį jūs sakote, kad jis esąs jūsų Dievas. Bet jūs jo nepažįstate, aš gi pažįstu jį; ir jei sakyčiau, kad aš jo ne-

pažįstas, būčiau lygus jums melagis. Bet aš jį pažįstu ir laikau jo žodžius. Jūsų tėvas Abraomas džiaugėsi, kad jis turėjo matyti mano dieną; jis ją matė ir džiaugėsi. Tuomet žydai jam tarė: Dar nė penkių dešimtų metų nesulaukei ir matei Abraomą? Jėzus jiems atsakė: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, anksčiau, nekaip buvo Abraomas, aš esu. Taigi, jie ėmė akmenų, kad į jį mestų, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios.

Kun. V. Kulikauskas, M.I.C.

GAVĒNIOS "LINKSMASIS SEKMADIENIS"

Ketvirtasis gavėnios sekmadienis lotyniškai vadinamas "Dominica Laetare," o lietuviškai jį reikėtų vadinti "Linksmasis," ar Džiaugsmingasis Sekmadienis."

Kodėl tas sekmadienis gavo tokį vardą? Šių dienų nekurie katalikai, o ypač jaunos katalikės, gali pamanyti, kad greičiausiai nuo to, kad tą sekmadienį, kad ir gavėnioje, katalikai šokę ir girtuokliavę. Mat, dabar daug jaunų katalikų ir katalikių visiškai pamiršta, kas yra gavėnia, ir eina į bedievių rengiamus gavėnioje šokius.

"Linksmasis Sekmadienis" ne nuo linksmybių ir ne nuo "gerųjų laikų" gavo savo vardą. Jo vardo kilmė yra graži ir kilni.

Mat, tas sekmadienis yra gavėnios vidurys; jis pažymi, kad jau viena gavėnios pusė praslinko. Tai koks čia, sakysi linksmumas ir džiaugsmas?

Kas gavėnioje nepasninkauja, nesulauko nuo šokių ir kitokių pasilinksminimų, nevaldo savo geismų ir neapsimarina, tam, tiesa, sulaukus ketvirtojo gavėnios sekmadienio, nėra ko linksmintis ir džiaugtis. Bet ne visi katalikai tokiais buvo ir yra.

Seniau beveik visi katalikai gavėnioje sunkiai ir aštriai pasninkaudavo ir kitaip marindavosi. Daug katalikų ir dabar panašiai daro. Taigi jie, pusės gavėnios susilaukę, turėjo ko džiaugtis. Viena, jie matė, kiek jie apsimarinimais pasidarė gero savo sielai, antra, džiaugėsi ir dėl to, kad sunkios atgailos pusę laiko jau atkėlė.

Per visą gavėnią vargonai turėtų, iš tikrųjų tylėti, o "Linksmąjį Sekmadienį" yra leista jiems skambėti.

Kitais gavėnios sekmadieniais gėlių ant altorių negali būti, o tą sekmadienį gali. Kur tik galima, bažnytiniai, ypač Mišių, rūbai yra šviesesnės ir linksmesnės spalvos negu kitais sekmadieniais.

Bet niekur katalikai nei seniau nei dabar nesigriebė tą sekmadienį šokių, pokilių ir kitų pasilinksminimų. Jie linksminosi Viešpatyje.

“Linksmąjį Sekmadienį” vadina dar ir “Rožiniu Sekmadieniu. Mat, tą sekmadienį Šventasis Tėvas šventina auksinę rožę. Su šventinimu sujungtos gražios apeigos. Tas paprotys nėra tikėjimo kokis dalykas, bet jis yra senas. Jį pradėjo 1049 m. Leonas IX. Tą pašventintą auksinę rožę paprastai teikdavo kokiam nors aukštesnės kilmės garbingam vyrui už jo pasitarnavimą Bažnyčiai.

Tas paprotys ir dabar yra palaikomas. Šiandie jis vyknamas paprasčiau, negu seniau.

Šventasis Tėvas šventina rožę, kaip grožio emblėmą, patepa ją ir sega ją prie aukso to rožių krūmo. Kartu jis paskiria, kam ta dovana privalo būti įteikta.

1923 m. tą rožę Šv. Tėvas, Pijus XI, įteikė Ispanijos karalienei, kuri buvo perėjus į katalikes iš kito tikėjimo.

Jungtinėse Amer. Valstybėse tik vienas asmuo yra gavęs tą dovana, butent, ponias Ellen Ewing Sherman, moteris garsiojo civiliniame kare generolo Shermano.

Amerikoje Notre Dame Universitetas turi ką-neką panašaus į “Auksinę Rožę.” Jame tą sekmadienį šventinamas tam tikras medalis, vadinamas “Laetare Medal” ir įteikiamas pasauliniam asmeniui, kuris pasižymi nepaprastai skaisčiu, gražiu krikščionišku gyvenimu ir gerais darbais.

Ketvirtasis “Linksmasis Gavėnios Sekmadienis” su savo linksmesne dvasia ir šviesesne spalva turi tikslą sujudinti tikinčiųjų, atgailėjančiųjų dvasią, kad jie tvirtai ištesėtų savo atgailoje iki gavėnios galo ir viską vainikuotų Velykų džiaugsmu.

PIRMĄ SYKĮ JUDAMIEJI PAVEIKSLAI Liurdo Stebuklai

Paveikslų rodys A. PELDŽIUS, sekančiose parapijų svetainėse:

Panedėlyje ir Utarninke, Kovo-March 12 ir 13 d., Westville, Ill.

Nedėlioje, Kovo-March 18 d. Lietuvių Auditorijoje, Waukegan, Illinois

Įžanga 25c. Vaikams 10c. Visur pradžia 7:00 v. vak.

ŠV. JUOZAPŲ MĖNUO

Kovo mėnesis yra pavestas pamaldumui į Šv. Juozapą. Jo gyvenimą katalikai reikia arčiau pažinti, kad jo dorybėmis užsidegti. Kaip Švenčiausios Panelės Marijos sužiedotinis ir Viešpaties Jėzaus globėjas jis yra galingas užtarytojas danguje. “Laivo” redakcijoje galima gauti nedidelę knygelę vardu: *Gyvenimas šv. Juozapo*. Ją parašė palaimintas kun. Jonas Bosko. Kainuoja 15c.

Palengvinimui novenų į šv. Juozapą yra paranki knygelė, vardu: *Šv. Juozapo Novena*. Sutaisė kun. J. Navickas, M.I.C. Kaina 10c.

Šv. Juozapas KILMĖ

Šventasis Raštas sako, kad Juozapas buvo “iš Dovidų namų.” Vadinasi, Juozapas buvo vyras, karališkos kilmės, nes “Dovidų namai” yra karališkoji giminė. Bet dėl savo kilmės šv. Juozapas nesipučia, nesididžiuoja. Jis gerai žino, kad ne kilmė daro žmogų iš tikrųjų didžiu. Buvo ir yra asmenų aukštos kilmės ir labai aukštų didžių latrų, baurių.

Jis buvo supratęs, kad didžios dorybės ir tikriausias prisitaikymas prie Dievo surėdymų, Jo Apvaizdos planų, Jo valios čaro žmogų labai kilniu ir didžiu. Jis gerai nusi-manė, kad ši pastaroji didybė yra pastovi ir

net amžina. Jis neapsiriko. Jis šiaandien pilnas garbės danguje ir ant žemės ne dėl to, kad Jis karališkos kilnės, bet kad Jis buvo ištikimas Dievo valiai iki savo gyvenimo galo.

Šv. perdavimas sako, kad Juozapas dėl Dievo meilės, kad Jo valią liuosai galėtų pildyti, buvo pasirijęs gyventi skaistybėje, nevedęs.

Dievas priėmė tą skaisčią ir brangią auką, palaimino Juozapą ir pasirinko jį saviems planams vykdyti. Dievas surėdė kad Juozapas vestų, bet sykiu įeitų į tokią moterystę, kurioje jo skaistybė pasiliktų neliesta ir jo moteris pasiliktų amžinai pana. *“Angelas Gabrielius buvo Dievo siųstas į Galilėjos miestą, kurs vadinasi Nazarėtas, pas mergaitę, pažadėję vyrui, vardu Juozapui, iš Dovidono namų; mergaitės gi vardas buvo Marija”* (Luk. I, 26, 27).

JUOZAPAS VEDES

Taigi Juozapas liko, skaisčius kūnu ir siela, vedęs skaisčią siela ir kūnu, Nekaltai Pradėtają Paną ir Dievui surėdžius, tokia visuomet pasilikusia.

Po šių vedybių Juozapas pamatė, kad jam atsidarė nauji keliai eiti ir pildyti Dievo valią. Kaip pirmiau, taip ir dabar, jis vieną tik žino, kad jis *Dievo tarnas*, kaip jo šventa moteris Marija, *Dievo tarnaitė*. Tikro gero tarno ypatybė, kad jis pasitiki savo ponu ir susirūpinęs išpildyti jo valią. Juozapas begaliniai pasitikėjo Dievui ir pildė Jo valią.

Toks pasitikėjimas labai patinka Dievui ir neapsakomai naudingas žmogui. Jėzus Kristus pakartotinai tai nurodė savo moksle, ir savo apaštalamis dažnai išmėtinėjo pasitikėjimo stoką.

To pasitikėjimo Dievui ir Jo Apvaizda labai trūksta šių laikų tikintiesiems.

Juozapas niekur nenukentėjo dėl savo *protingo pasitikėjimo*, o tikintieji labai daug gauna nukentėti dėl savo *neva protingo nepasitikėjimo*.

Juozapas, gavęs naujas pareigas ne iš savo valios, ne iš savo pasirinkimo, o tik iš Dievo surėdymo, nesiskubina statyti Dievui savo sąlygų ir neina į derybas su Juo.

Naujosios pareigos nebuvo lengvos neturtingam staliui — Nazarėto dailidei, bet jis ima jas eiti uoliai, karštai ir rimtai. Jis tvir-

užpildyti. tai tiki, kad ko jis, nežiurint geriausių savo norų ir pastangų, negalės, tai Dievas tuojaus prisidės. Jis neapsiriko.

Todėl jis niekur Dievui neišmetinėja, kodėl jis neturtingas, kodėl jam net reikalingų kasdieniam gyvenimui dalykų trūksta. Rodos, jis turėjo šiokių tokių teisių tai daryti, nes jis Dievo Sūnų tapusį žmogum, globojo ir aprūpino.

Kaip aukštai čia stovi Juozapas nuo visų kitų tikinčiųjų žmonių, kurie taip mėgsta ir taip yra greitai Dievui išmetinėti už trūkumus gyvenime, ypač už turtų stoką. Iš kur jų tokia drąsa? Ir kur jie tokių teisių pasisemia taip daryti?

Juozapui teko daug pavargti, daug rūpesčių ir sielos kovų pergyventi, kol jis, galutinai, įėjo į patį vidų Dievo paslapčių ir Atpirkimo Darbo.

Marija Pana jų pergyveno, bet daugiau Juozapas. Šv. Matas savo užrašytoje evangelijoje taip rašo:

“Su Kristaus gimimu buvo taip: Jo motinai Marijai pažadėtai esant Juozapui, anksčiau nekaip juodu susiejo. (gyventi viename name), pasirodė, kad ji buvo pradėjusi iš Šventosios Dvasios. Josios vyras Juozapas, būdamas teišus ir nenorėdamas jos skelbti, norėjo paleisti ją slapčia. Bet, jam tai bemąstant, štai, Viešpaties Angelas pasirodė jam sapne ir tarė: Dovidono sūnau, Juozapai, nebijok priimti savo žmonos Marijos, nes kas joje gimė, yra iš šventosios Dvasios; ji pagimdys sūnų, tu gi praminsi jį vardu Jėzus, nes jis išgelbės savo tautą nuo jųjų nuodėmių. Visa tai atsitiko, kad įvyktų kas Viešpaties pasakyta per pranašą šiais žodžiais: Štai, mergaitė pradės ir pagimdys sūnų; ir jie pramins jį vardu Emmanuėlis, tai reiškia, Dievas su mumis. Pabudęs iš miego, Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties Angelas buvo jam įsakęs. Jis pasiėmė pas save savo žmoną.” (Mat. I, 18-24).

Po šių apreiškimų Juozapas globoja Mariją ne tik kaip savo žmoną, bet jau kaip Dievo Sūnaus ir būsimojo Atpirkėjo motiną. Į tą globojimą jis įdėda visą save. Kiekviena proto dalelė, kiekviena širdies gyslelė, visos jėgos pasvestos tai globai. Jis daro visa, ką tik išmano ir gali; ko trūks — palieka Dievui

Kad taip padarytų kiekvienas tikis vyras. Kad tokios ypatybės, ir tokia dvasia įsigyventų kiekviename vedusiam vyre, kaip būtų laiminga ta šeima, koks gausus, Dievo laiminimas būtų su ja.

KELIAUJA BETLIEJUN

Evangelijoje sulig šv. Luko (II, 1-7) skaitome:

Anose dienose atsitiko, kad išėjo cėsoriaus Augusto paliepimas surašyti visą pasaulį. Tas pirmas surašymas buvo padarytas Syrijos valdovo Kiriko. Ir visi ėjo įsirašydintų, kiekvienas į savo miestą. Tai ir Juozapas, kadangi jis buvo iš Dovidio namų ir giminės, ėjo iš Galilėjos iš Nazarėto miesto, į Judieją į Dovidio miestą, kurs vadinasi Betliejus, kad įsirašydintų draug su pažadėta sau moterimi Marija, kuri buvo neščia. Atsitiko gi, kad jiedviem tenai esant, atėjo jai metas gimdyti; ir ji pagimdė pirmgimį savo sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė jį prakartėje, nes jiems nebuvo vietos užeigoje” (Luk. II, 1-7).

Žmogiškai manant, Marija buvo našta Juozapui, uždėta jam pačiam jos neieškant ir nemanant ją užsidėti. Bet jis Dievo vyras, Dievo valios pildytojas ir Jo planų vykintojas. Tat jis neprikiša Marijai, kad “tu man esi tik našta; su tavim dabar nei užeigoje pastogės negaunu, nes vienas bet kur rasčiau sau prieglaudą.” Dieve apsaugok! Iš Juozapo lūpų toki žodžiai negali gauti teisės išeiti. Jis ne Marijai išmetinėja, jis greičiau sau išmetinėja, kad jis beturtis, prastai atrodas, tai dėl to ir užeigoje jam vietos neduoda. Jis čia daro, ką tik gali. Daro visa ramiai. Jis nieką nekaltina. Savo širdyje palieka Dievui baigti rūpintis. Dievas aprūpina.

Atsiranda vieta gyventi. Ją apšviečia Dievo šviesa. Ją apšaučia dangiškųjų dvasių pulkai. Apie ją skamba angelų giesmių garsai. Ją lanko nekaltos sielos. Jon keliavo gražios dovanos. Netruksta nei pastogės, nei maisto, nei kilnios draugijos! Ar neaprūpino Dievas? Aprūpino! Kodėl? Pasitikėjo Dievu.

BĖGA AIGIPTAN

Būtų buvęs Juozapas vienas, nevedęs, tai po įrašymo Betliejuje būtų grįžęs namon ir ramiai sau gyvenęs. Dabar naujame vyro

globėjo ir tėvo-globėjo pašaukime jau krinta ant Juozapo nauji, sunkūs vargai. Bet Dievo tarnui, Dievo valios uoliam plidytojui tie vargai nesunkūs — jie jam malonūs, saldūs.

“Jiems (išminčiams) atsitolinus, štai, Viešpaties Angelas pasirodė Juozapui sapne ir tarė: Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną, begk į Aigiptą ir būk tenai, kol tau pasakysiu; nes atsitiks, kad Erodas ieškos vaikelio nužudyti. Jisai atsikėlęs pasiėmė vaikelį ir jo motiną nakčia, iškeliavo į Aigiptą” (Mat. II, 13-14).

Kaip paprastai, lygiai, ramiai, gražiai čia visą tą įvykį mini evangelistas, taip ramiai, nuoširdžiai visa tai vykdė šv. Juozapas. Žmogiškai mąstant, turėjo kilti tikras trukšmas. Net tikintieji žmonės tai padarytų. Iš tikrųjų pasakytų, “Dieve! Keliauti į Aigiptą! Taip toli! pas pagonis! Pas priešingus žydams žmones! Kodėl, ne kur nors slėptis žydų žemėje? Kodėl neskubėti paskui išminčius, į jų šalį? Dabar beigti į Aigiptą; ir tai, štai, tuojaus. Nakčia! O kur prisirengimas? Ką valgysim ir gersime? Juk kelias per dykyną!”

Tokio trukšmo Juozapas pepakėlė: jis pasitikėjo Dievu. Dievas taip sako, taip reikia daryti.

Ir Juozapas nežuvo. Laimingai nukeliavo, ramiai svetimoje šalyje gyveno ir laimingai parkeliavo savo tėvynėn.

Taip ramiai ėjo Juozapo gyvenimo dienos iki jo mirties. Jis, mat, buvo teisybės vyras, Dievo vyras. Savo gyvenimo kelią jis nusišvietė sau gyvo tikėjimo ir pasitikėjimo šviesa, dėl to jis neklydo, nes jis niekuomet “nevaikščiojo tamsybėse.”

Ta tikėjimo šviesa jam rodė, kad ne turtai, ne linksmybės, ne tarnavimas visiems savo norams, ne linksma linksmų draugų “kumpanija” ir net ne laisvė nuo visokių vargų duoda žmogui džiaugsmo ir laimės čia ant žemės, bet didžiausia ištikimybė Dievo valiai.

JUOZAPO MIRTIS

Nors jūros paviršius labai būtų neramus, nors užtų ir staugtų bangų bangos, bet jūros dugne — visuomet ramu.

Nors šv. Juozapo išoriniame gyvenime būta daug sunkių audrų, bet jo sieloje visuomet buvo ramu. Kur Dievas gyvena, ir kas su Dievu gyvena, ten ir audrose yra ramu.

Šv. Juozapo sieloje visuomet Dievas gy-

Priverstinas Nevaisingumas

Šiomet visi kalba apie sterilizavimą, nes Vokiečiai išleido įstatymą sterilizuoti visus nesveikus žmones, jei numanu, kad jų vaikai galėtų gimti nesveiki. Vokiečių dabartinė vyriausybė tikisi tokiu būdu padaryti, kad visa jų tauta liktų sveikesnė ir stipresnė.

Lotyniškas žodis *sterilis* reiškia bergždžią, tai-gi sterilizavimū lietuviškai reikėtų vadinti bergždinimu. Tikininkai jau iš senų senovės tą priemonę vartoja gyvuliams: arliams, jaučiams, šunims ir kitiems. Niekas niekada ūkininkų už tatau nepeikdavo, nė nepeikia.

Kaikuriose Amerikos valstijose imta tą patį padaryti su žmonėmis, ką ūkininkai daro su galvijais. Valstijų Amerikoje yra daug ir nemaža keistenybių pasitaiko jų įstatymuose, todėl pasaulis mažai tekalba apie tas keistenybes, juo labiau, kad praplitusi yra klaida, būk žmogus ir galvijas esą tarpats. Vokietija yra didelė ir žymi visam pasauliui. Jai įvedus keistenybę į savo įstatymus, visų šalių laikraščiai plačiai ėmė rašyti apie tą.

Naujasis Vokiečių sterilizavimo įstatymas ypač parūpo katalikams, nes abejojama, ar tas įstatymas galima suderinti su penktuoju Dievo įsakymu, kuris sako: "Neužmusk." Visi žino, kad tuomi įsakymu Dievas uždraudė ne vien žmogžudystę, savažudystę, bet taip-gi ir tyčia daromus sužeidimus.

Pirmi septyniolikos šimtų metų Aleksandro, o nuo tos valandos, kuomet įsikūnijęs Dievas gimė, tai Jis ir regimu būdu su šv. Juozapu buvo.

Tai-gi šv. Juozapo sieloje visuomet skaisli saulelė švietė, visuomet iškilminga šventės nuotaika šventėsi, visuomet ramybė viešpatavo.

Rami buvo ir jo mirtis. Ramiau negali būti, kaip mirti ant rankų Jėzaus ir Marijos. Gi taip mirė šv. Juozapas.

* * *

Kas gyvena kaip šv. Juozapas, tas ir miršta taip kaip Jis. Tam šv. Juozapas yra ypatingas globėjas. Iš tikrųjų, turi būti ramu mirties valandoje tam, kam jo tikėjimas sako: "Šv. Juozapas yra prie tavęs, tai Jėzus ir Marija taip pat, nes jie visuomet drauge."

drijos mieste gyveno didis mokslininkas Origenis. Jis buvo garsiausios krikščionių mokyklos vedėjas. Turėdamas mokinti nevien vaikus, bet ir merginas, jis pats davėsi sterilizuoti, kad šioms nebūtų pavojaus iš jo. Nors jo tikslas buvo geras, bet priemonė buvo bloga. Žmogus turi būti doras savo valios ir dvasios stiprybe, o ne kūno susižeidimu. Tą tiesą Katalikų Bažnyčia pareiškė, smerkdamas Origenio elgesį.

Hitler'io vedamoji Vokiečių vyriausybė visai kitais sumetimais griebiasi Origenio priemonės. Ta priemonė nepatinka katalikams, žinantiesiems Origenio pasmerkimą ir rimtai žiūrintiems į V Dievo įsakymų vykdymą, ypač į sužeidimų draudimą.

Mūsų laikais teisių mokslė viešpatuoja nuomonė, kad nedera rykštėmis bausti nusikaltusio žmogaus. Kol ta nuomonė neprarado savo galios, tol negalima pritarti įstatymui panevali verčiančiam sužeisti kūną nusikaltusio, bet nevisai sveiko žmogaus. Nė jaugi šių laikų valstybės ims daryti didesnės žalos nesveikiems, negu galima daryti nusikaltėliams. Kur mes nueisim žengdami šiuo keliu?

Sterilizavimo sumanytojai atsako, kad nueisim į gražią ir laimingą ateitį, kurioje nebus apsigimusių silpnapročių, nė kitų išgimimo paveldėtų ligų. — Bepig būtų, jei taip įvyktų, kaip svajojama!

Caro laikais rusų jaunomenė rašėsi į socialistus, svajodama, kad socializmui viešpataujant bus pilna laisvė ir didelė gerovė. Caras žuvo, socializmas įsigalėjo, bet nė laisvės, nė gerovės nėra, o yra neapsakoma protų vergija ir milijonai badu miršta, o šiek-tiek pasiturintieji gauna buožių vardą. Valdžia juos naikina kai vilkus ir gyvates. Kaip neįvyko rusų jaunuolių svajonės, taip gali neįvykti ir vokiečių pageidavimas.

Jei-gu silpnapročiai gimtų tiktai iš silpnapročių, tai silpnapročius sterilizuojant, silpnapročių skaitlius mažėtų. Toliau daugelio silpnapročių tėvai visai sveiki. Niekas negali išpėti kokių sveikų tėvų vaikai tapo silpnapročiais, nė naujasis vokiečių įstatymas negalės tų tėvų sterilizuoti. Tai-gi tas

įstatymas bus lyk skylėtas tvenkinys, kurs brangiai atseina padaryti, bet vandens nesulaiko ir, griūdamas, pridaro žalos.

Daugelis žmonių silpnapročiais užauga dėl to, kad maži būdami įprato slykščių pajunkimu terliotis. Protingas tat ir doras jaunuomenės iš mažų dienų auklėjimas galėtų apsaugoti tuos vaikus nuo slykščių pajunkimų ir nuo beprotybės bei tautai padarytų naudos daug daugiau negu sterilizavimas.

Kiti silpnapročiais tampa, delto, kad užaugę užsikrečia pavojingomis lyties ligomis. Jei-gu žmonės įsakmiau vydytų šeštąjį Dievo įsakymą, tai šita silpnapročių rūšis labai sumažėtų.

Dar yra pritirta, kad, giminėms į moterystę suėjus, jų vaikai dažniausiai buvo silpnapročiai. Tai-gi norint tautą apsaugoti nuo silpnapročių reiktų sterilizuoti tuos pusbrolius kurie nori pusseseres vesti, ir tas pusseseres kurios apsiima už pusbrolių ištekėti. Nors trečiosios kartos giminystė yra mažiau pavojinga, bet ir ji užtektinai kenkia.

Morfijaus, kokaino, opijės ir kitų svai galų vartojimas taip-gi bepročiais žmones padaro. Įstatymai šiek tiek draudžia tų svai galų pirklybą, bet tikėtai žmogaus dora apsaugoja jį nuo tų dalykų vartojimo.

Gera yra norėti, kad tėvynėje neliktų silpnapročių, bet sterilizavimas tam tikslui netinka. Dorybė yra žmogaus laimės ir tautų stiprybės gamintoja bei šaltinis. Dar ilgai truks, kol žmonės tą aiškią tiesą supras, o atmetusieji Kristus mokslą "gudruoliai" niekuomet nepatirs iš kur kyla ta laimė ir ta stiprybė.

P. B.

1934. II. 26.

— Linkuvoj pavasarį statys naują patogią gimnaziją.

— Žagarės savivaldybė steigia savą skerdylą.

— Virbaly L. K. Moterų draugija įkurė neturtingų vaikučių maitinimo sekciją. Dabar kasdien m. mokyklos virtuvėje gauna 25 vaikučiai pietus.

— Daugailių apylinkėj šią žiemą labai į "mačą" įėjo slydės. Važinėjasi seni ir jauni, nes prisnigta daug sniego.

— Kaune per varžytines žydai pirkto daug ūkių.

Kun. J. Tilvytis, M.I.C.

Kristaus Karalystė

Popiežiaus Himnas

Petro laivas plauks, kaip plaukęs,
Ten, kur Kristus iria jį
Nors neljausis vėjas kaukęs
Ir audra baisi;

Per kelionę, Jo malonė
Saugos ir budės:
Laivą kelia Dyasia šventa,
Nieks nemugalės.

Džiaukis Motina Lietuva,—
Tu po Kristaus vėliava;
Petro vairoma nežūva
Laivo įgula.

Dievo tauta atpirktoji,
Vado PIJAUS vedama,
Būk kovose ištverminga
Dangun kviečiama.

LOWELL ANT ŽEMLAPIO

Nuo kun. P. V. Strakausko atėjimo į Lowell, Mass., vietos lietuviai ėmė ruošti plataus užsimojimo tautinius vakarėlius. Štai šimet, klebonui vadovaujant Lowell Katalikų Federacija surengė didelį ir sekmingą Lietuvos 16 metų Nepriklausomybės paminėjimą.

Svarbiausias kalbas pasakė lietuvys patriotas kun. klebonas V. Strakauskas ir Lietuvos v. konsulas New York'e, p. Petras L. Daužvardis.

Didysis ir mažasis bažnyčios choras atliko muzikalę programą. Jaunieji padeklamavo patrijotiškų eilėraščių. Iš dainų didžiausio įspūdžio padarė vyrų sudainuotoji "Vilniaus Kalneliai." Duetas buvusio kolegisto Andriaus Wilkišio ir p. Juzės Narinkaitės irgi turėjo pasisekimo.

Kaip gera, kad Lowelliečiai paklausė klebono ir įsikūrė Katalikų Federaciją. Dabar patiems malonu ir kaimynams džiaugsmas.

— Šiais metais Lietuvoje savivaldybės išleis 1,500,000 litų pradžios mok. statyti. Bus apie 150 pr. m. komplektų.

Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Švenčiausia Marija Mūsų Širdyse

Pradedamas ši pamokymų pluoštą iš Švč. Marijos gyvenimo, pažymėjau, jog laisvamaniai prikašoja katalikams, kad mes, garbindami Švenčiausiąją Mariją, atsitoliname nuo Jėzaus. Praeitais 74 straipsniais stengiausi išaiškinti: ką Bažnyčią moko apie Švenčiausiąją Dievo Motiną, kokios įtakos Ji daro į Dievo apreiškimą tikėjimą, kokie santikiai Ją rišo su Dievu prieš pagimdysiant Messiją, Jėzui žemiškąjį gyvenimą gyvenant ir Jai dangun patekus; apibudinau Josios dieviškąsias, pagrindines, arba kardinališkąsias dorybes, Šventosios Dvasios dovanas ir Josios tobulybės; pagaliau Jos santykius su žmonėmis.

Iš tų straipsnių kiekvienas gerų norų žmogus lengvai suprato, jog Švenčiausioji Marija tikrai yra verta didžiausios pagarbos; daug didesnės, kaip kad visi kiti žmonės ir dangaus angelai. Tačiau, Bažnyčia Jos ne dievina, o jei atsirančia žmonių, kurie burtiškai Ją garbina, tai jau ne Bažnyčios kaltė, kadangi Bažnyčia šiam būdavo visados priešinga.

Bažnyčios teisių rinkinyje (Cedex juris canonici) yra aiškiai pasakyta: "Švenčiausiajai Treybei ir Jos atskiriems Asmenims, Viešpačiui Jėzui Kristui, taipogi Sakramento pavidale, priklauso maldos garbinimas (cultus latræ); pagirtai Panelei Marijai — garbės garbinimas (cultus hyperdulæ); kitiems Šventiems danguje karaliaujantiems — paprastas garbinimas (cultus dulæ)." (Can. 896. 1225, prgr. 1). "Vietų valdytojais (vyskupais) turi prižiūrėti, kad kanonų įsakymai apie pamaldas būtų uoliai laikomi, ir ypač, kad nebūtų įvestas joks prietaringas paprotys, arba kas leidžiama kitatikių, arba kas yra negarbingos naudės pavidalo, kad tai visa neįsibriautų nei į viešą, nei į privatų pamaldumą, nei į šiaip jau kasdienį tikinčiųjų gyvenimą." (Can. 1261, prgr.1).

Iš šitų kanonų aiškiai matyt, jog Bažnyčiai labiau, kaip kad kitiems, rūpi tikėjimo tyrumas ir kad tai ne Bažnyčia

kalta, jei kas nesilaiko josios pamokinių ir parėdymų. Visa kruvon suglaudus, matome, jog Bažnyčia garbina Švenčiausiąją Mariją dėl sekančių priežasčių:

Visų pirma, jei mes ir ničnieko nežinotumėme apie Švenčiausiąją Mariją, tai visvien turėtumėme Ją garbinti, kadangi Ją išaukštino patsai Dievas.

Atiduodami Jai garbę kaipo Dievo Motinai, jau tuo pačiu visą garbę atiduodame pačiam Viešpačiui Dievui.

Garbindami Ją, mes tuo pačiu pripažįstame mūsų tikėjimo svarbiają tiesą — Dievo Sūnaus Įsikūnijimą.

Josios dieviškasis Sūnus, Jėzus Kristus, mūsų visų pamaldumo turinys ir siekis yra geriausias visų dorybių, tobulių ir šventumo pavyzdys. Iš šito tiesioginė išvada, jog juo labiau mūsų pamaldumas veda mus prie Jo, juo labiau mes tampame panašūs Jam; taigi, juo brangesnis turi būti mums pamaldumas į Jojo Motiną, kadangi patsai Jėzus, tas geriausias Sūnus, gyvendamas čia ant žemės, taip didžiai Ją gerbdavo, mylėdavo, klausydavo, taip aukštai Ją iškelė virš visų sutvėrimų. Taigi aišku, jog, juo labiau mes garbiname Švenčiausiąją Mariją, juo labiau tampame panašūs Jėzui Kristui.

Savo šventumu ir tobulybėmis nė vienas sutvėrimas nėra tiek panašus į Jėzų Kristų, kiek Jo Švenčiausioji Motina. Tikrasis Josios tarnas, tikrasis Josios vaikas nepasitenkina vien garbindamas Ją ir šaukdamasis Josios užtarymo, bet rimtai visomis savo išgalėmis stengiasi sekti Josios pavyzdžiu, tapti panašesnis į Ją ir šiuomi nupelnyti Josios pagelbos ir, kas seka, stengiasi kuo labiausiai pamylėti Jėzų Kristų, siekti kuo aukščiausios tobulybės, gyventi tikrai šventą gyvenimą.

Be to, Dievo Sūnus atėjo pas mus per Švenčiausiąją Mariją, taigi ir mes per Mariją galime prieiti prie Jėzaus kuo lengviausiai ir kuo tikriausiai. Per Mariją Kristus tapo panašus į mus, gimdamas

iš Jos, tai ir mes per Ją galime tapti "dieviškosios prigimties dalininkai," kaip tai sako šv. Petras (II Petr. I. 4).

Ir vėl, kas tikrai myli Švenčiausiąją Mariją, tasai myli ir Jėzų, kadangi myli dėl to, kad Ji yra Jėzaus Motina. Nemylintis Marijos, kurią tiek yra pamylėjęs Jėzus, nė kiek nemyli Jėzaus, kad ir kažkaip sakytus priešingai. Gi mes regime, jog įvairūs klaidžiatikiai, vadindami save krikščionimis, bet negarbindami ir nemylėdami skaisčiausios Dievo Motinos, pamažėli nustojo tikėjimo net ir į Jėzų Kristų, kaip kad dabartinių laikų protestantai pradeda nebetikėti į Jėzaus Kristaus dievybę.

Aiškus, jog Dievo Sūnus turėjo pasirinkti motiną, kuri buvo verta didžiausios pagarbos ir meilės dėl savo dorybių, kadangi tikrai tokia galėjo būti tinkama tapti Jojo Gimdytoja.

Tikroji vertybė glūdi ne išorinėje išvaizdoje, bet sielos skaistume, dorybėse ir tobulybėse, kadangi "visa karaliaus dukters garbė yra iš vidaus." (Psalm. XLIV. 14). Šio dėlei, garbindami Švenčiausiąją Mariją ir meldamies į Ją, mes garbiname sutvėrimą, kursai yra švenčiausis, doringiausias, paties Dievo labiausiai mylimas, išaukštintas, labiausiai Jam patinkamas!

Jėzaus meilė savo Motinai yra nesulyginimai didesnė už Saliamono meilę jojo motina, taigi ir Dievo Motinos įtaka ir užtarymo galybė yra daug didesnė, kaip kad Saliamono motinos, o šis kaip tik yra išsitaręs: "Mano motina, prašyk, kadangi aš negaliu nusikreipti nuo tavo veido," (III Karal. II. 20); tai reiškia: ko tik tu maldauji iš manęs, aš negaliu tau neduoti." Taigi negalima pasakyti, jog mes mylime ar garbiname Ją per daug, arba kad mes per daug pasitikime Ją, Josios galybe ir Josios noru mums pagelbėti. Gi kiekvienas gerasis vaikas myli, pasitiki savo motina, žinodamas, jog ji visados sugėbės užtarti jį pas tėvą. O mes kas gi esame, jei ne Josios vaikai? Gi Jėzus, ant kryžiaus pavedė Jai mus, kaip Josios vaikus. Argi gali šita tobuliausioji Motina nesirūpinti Jai pavestaisiais vaikais?

Taigi Ji be paliovos ir rūpinasi mumis, nesiliaunamai tarpininkaudama tarp mūsų ir Dievo, imdama mus savo globon, gindama nuo sielos ir kūno neprietelių, rodydama geriausį pavyzdį ir vėsdama mus lyg "Jūrų Žvaigždė" per gyvenimo banguojančias vilnia prie dangiškojo uosto!

Šio dėlei ir Bažnyčia ragina mus kasdieną iš širdies gilumos dėkoti Jėzui Kristui už šitokią Motiną, garbinti, mylėti ir melstis į Ją visais mūsų kaip sielos, taip ir kūno reikalais, o ypač maldauti, kad Ji išprašytų mums iš geriausiojo Viešpaties atleidimo mūsų nuodėmių, augimo meilėje, ištvermės dorybėse ir Josios pagelbos dabar ir mūsų mirties valandoje.

Laimingi, kurie šito Bažnyčios balso paklauso, kadangi apmąstymas apie Švenčiausiąją Dievo Motiną, mylėdamas ir garbindamas Jos dorybių ir Josios pavyzdžiu sekimas pagimdo dvasios milžinus, kurie galvas guldo už tikėjimą, dorą ir žmoniją.

Baigkime Šv. Alfonso kasdiene malda:

"O švenčiausioji nekaltai pradėtoji Panelė, mano Motina Marija! Prie tavęs, kuri esi Viešpaties Motina, pasaulio Karalienė, nusidėjelių — užtarėja, viltis ir priebėgis, šiandieną laėgu, aš, visų menkiausias sutvėrimas! Nuolankiausiai garbę atiduodu Tau, o didžioji Karalienė, ir dėkuoju Tau už visas iki šiol gatas iš Tavęs malėnes, ypač už tą, jog mane gelbėjai nuo pragaro, kurį aš taip dažnai užsitarnaudavau. Aš myliu Tave, o meilingiausiaji Ponia! ir dėl Tavo meilės aš pasižadū visados Tau tarnauti ir iš visų išgalių stengtis ir kitus privesti pamylėti Tave. Tavyje aš padėdu visą mano viltį ir mano išganymą pavedu Tavo rūpesniui. Priimk mane už tarną ir imk mane po savo apsiaustu, o gailestingumo Motina! Ir kadangi Tu esi taip galinga pas Dievą, tai paliausuok mane nuo visų pagundų, arba geriau pasakius, išmelsk man stiprumo joms nugalėti iki mirėčiai. Iš tavęs aš meldžiu tikrosios meilės Jėzui Kristui. Per Tave aš tikiuosi mirti laiminga mirtimi. O mano Motina, per tavo meilę, kuria Tu myli Dievą, aš meldžiu Tavęs, atiek man pagelbon per visas mano die-

BAŽNYČIA IR ŠVENČIAUSIAS SAKRAMENTAS

Pereitais metais pradėta ir šimet baigiame minėti devyniolikos šimtų metų Jėzaus Kristaus Kančios ir Mirties sukaktuves. Tiek pat laiko praėjo ir nuo kitos Jėzaus Kristaus brangios dovanos, Šv. Sakramento įsteigimo.

Švenčiausias Sakramentas yra Jėzaus Kristaus tikras Kūnas ir Kraujas. Tikintieji gerai tai žino, jų tikėjimas jiems tai sako, jų Bažnyčia juos to mokina, kad tame sakramente yra pats Jėzus Kristus su savo dievyste ir žmogyste. Jėzus pats tai aiškiai pasakė, tai patvirtino, tai pakartotinai pareiškė ir net pagrasino, jog “neturės dalies su Juomi,” kad “neragaus amžinos puotos danguje,” kas atsisakys nuo Jo puotos čia ant žemės.

BAŽNYČIOS GARBINIMAS

Katalikų Bažnyčia nuą pat savo įkurimo pradžios, gyvai tikėjo į Šv. Sakramentą, kaip tikrąjį Jėzus Kristaus kūną ir kraują, kaip sakramentą, kuriam pasiliko čia ant žemės Antrasis Švč. Trejybės Asmuo, Dievo Sūnus, tapęs žmogumi, su Jo dievyste ir žmogyste. Ji tai gyviausiai tiki ir dabar, ir Švenčiausiam Sakramentui skiria savo šventyk-

nas, o ypač paskutinėje mano gyvenimo valandoje! Neapleisk manęs, meldžiu Tave, kol manęs nepamatysi apsaugotą danguje, laiminantį Tave ir giedantį Tavo gailestingumą per amžinybę! Amen!”

Didysis Marijos garbintojas, — Šv. Alfonsas — tapo dvasios didvyriumi. Jis per visą savo gyvenimą artinosi prie Dievo per Švenčiausiąją Mariją, užtatai šandien su Jąja ir džiaugiasi dangaus karalystėje! Eikime ir mes jo keliu.

Redakcijos Prierašas: Šitas 75 ir jau paskutinis kun. A. Būblis, M.L.C. pamokslėlis iš gyvenimo Dievo Motinos, kurie tilpdavo “Laive” pastaraisiais dviem metais. Būtų gera tuos pamokslėlius skyriumi knygelėje išleisti, bet nei kun. Būblis, nei tėvai Marijonai to neišgali padaryti, nes ir pigiausias leidimas atsis nemažiau \$400. Ar neatsirastų iš “Laivo” skaitytojų Marijos garbintojų, kurie pajęgtų tą Marijos garbei knygelę išleisti?

lose žymiausią vietą. Ji palaiko prieš Jį amžiną šviesą, kuri liūdytų apie jos gyvą, skaisių kaip liepsną, kylantį aukštyt tikėjimą; šviesą, kuri, — kaip kad Betlėjaus žvaigždė išminčius, — vestų visus (visų mintis ir širdis) prie Jėzaus altoriuje. Bažnyčia įstato Jį monstracijoje, kad rodytų Jėzų visiems atsilankusiems, kaip Šv. Marija Pana rodė Kūdikelį Jėzų Betlėje. Ji neša Jį iškilmingai procesijoje tarp minių žmonių, kad šie susilauktų Jojo laiminimų. Ji daro Eucharistinius Kongresus, kad tikintieji viešiausiu būdu darytų į Jį savo tikėjimo išpažinimą ir kad Jį parodytų kitatikiams ir netikintiems, įdant ir jų akys atsivertų.

Rodos, protaujās žmogus turėtų įsigilinti į Šv. Sakramentą, kuomet milioninė minia, net ir šviesiausi pasaulyje žmonės ji garbina viešiausiu būdu.

Katalikų Bažnyčioje Švenčiausias Sakramentas yra kaip saulė mūsų pasaulyje. Jis kaitina visų tikinčiųjų širdis, ir teikdamas didžiausios, karščiausios (meilės pavyzdį, įkurdamas ją širdyse visų tų, kurie Jį priima. Jis yra kaip širdis žmogaus kūne: Jis siunčia gyvybę į visus Kristaus mistiškojo kūno narius (Bažnyčios narius).

Jis šildo, gaivina net šaltus, akmeninius katalikiškųjų šventyklų mūrus.

Katalikiškoje bažnytėlėje, nors būtum vienų vienas, bet nesijauti vienas; tuomet net labiau negu kitu laiku, jauti Jėzų arti savęs. Daugybei gerų, bet pavargusių sielų, geriausias poilsis tai būti katalikų bažnyčioje, arti sielų Ramintojo, — Jėzaus. Daug klaidatikių rado sau ramybę ir pargrįžimą į tikrąjį tikėjimą, katalikų bažnyčios ramume, prie Jėzaus altoriuje.

SUKAKTUVIŲ MINĖJIMAS

Taigi, šimet, baigiant Jėzaus Kančios ir Mirties sukaktuvių minėjimą, Bažnyčia negali praėiti nepaminėjus ir devyniolikos šimtų metų Švenčiausiojo Sakramento įsteigimo sukaktuvių. Kaip jį praleis progą, nepardžius ypatingu būdu tą savo “saulę,” tą gyvai plakančią savo “širdį.”

Sakoma, iš širdies gausumo lūpos kalba. Meilės gausumas, kuris perpildo Bažnyčios širdį, kalba jos lūpomis ir šaukia visą pa-

saulį, ypač tikinčiuosius katalikus, pareikšti karščiausius meilės jausmus, Meilės Sakramentui.

Šv. Tėvas, Bažnyčios Galva, ragina visus katalikus, kad šimet, kovo 29 d., Dilyji Ketvirtadienį, jie priimtų su meile į išgrynintas savo širdis Švenčiausiąjį Sakramentą.

Nustatoma taip pat, kad prieš tai, jei galima kovo 15 d. visi kunigai turėtų "Adoracijos" valandą, o kovo 18 d. kad turėtų Eucharistines pamaldas visiems tikintiems.

Taip tai katalikų Bažnyčia, kaipo Kristaus įsteigtoji, noliai, parštai garbina Šv. Sakramentą. Iš Jo ji semia didžią savo stiprybę ir gaivumą. Jos priešai seniai jau ją laidoja, kaip žydai Kristų, bet ji vis gyva ir dar gyvesnė darosi. Ji daugiau turi vargso su savo nesusipratėliais vaikais, negu su savo priešais. Ir priešai mažiau kenktų, jei visi tikintieji būtų susipratę.

NESUSIPRATĖLIAI

Daug pavieniu, atskiru kataliku labai menkai supranta tikėjimą į Švenč. Sakramentą. Tokių menkatikių, nesuprantančių Šv. Sakramento vertės ir reikšmės gyvenime, o ypač sielos išganyme, yra labai daug; iš tikrųjų, per daug mūsų lietuvių katalikų tarpe.

Lietuvių katalikų tarpe rasime daug tokių, kurie turi tikėjimo, bet Šv. Sakramento net vieną kartą metuose nepriima. O tokiu, kurie vergiškai, tik dėlto, kad įsakyta, tepriima vieną kartą metuose, yra jau minios, ypač vyrų tarpe. Dažnai priimančiųjų Šv. Sakramentą skaičius pamaži auga, bet truputį per daug pamaži. Vyrų kasdien einančių prie Komunijos yra labai nedaug; kas sekmadienį ir šventas dienas yra kiek daugiau; kas mėnesis — kai kuriose parapijose gana daug eina, net vyrų.

Tai geras ir gražus ženklas, tik vieno dalyko čia tenka bijotis: tik kad nedarytų to tik iš įpročio, arba kad kitur taip daroma. Ta baimė man išrodo pamatuota. Jau dabar galima pastebėti, kad daug jaunų asmenų priima Šv. Sakramentą prasčiau, negu kūniška valgi. Apie šį, jei jis gardus, tai dar pakalba, ji atmena ir kitą kartą jo prašo, o apie tą "sielos valgi" visiškai nemąsto. Kaip kas, po priėmimo Šv. Sakramento, tiesiog nuo altoriaus traukia per duris laukan; kaip

kas, nuėjęs į suolą, tuojaus sėda ir krapšto sau nagus, arba žiopso į visas puses, arba net kalba su kaimynais ir nekantriai laukia laiko bėgti lauk iš bažnyčios. Atėjus kito mėnesio pradžia, toki asmenys vėl eis priimti Šv. Sakramentą ir vėl panašiai, kaip pirmiau, pasielgs. Ar daug gero gali iš to būti? Ir koks čia apie Švenčiausiojį supratimas?

Būva katalikų bažnyčiose palaiminimai su Šv. Sakramentu. Žiurėkime, ar daugeliui jie rūpi. Dažnai į juos atsilanko tik saujalet žmonių. Net keista, skaudu ir graudu: kuomet bažnyčioje teikiamas palaiminimas, čia jau, netoli, dažnai pas pačias bažnyčios duris, ar gatvėje, ar netoli prie namų, stovi, šucka, plepa, žaidžia katalikai. Bažnyčion jie neįeis, nors taip jiems arti, taip lengva, taip naudinga ir taip reikalinga ateiti. Tokių pavyzdžių galima sutikti labai daug.

Jie rodo, kaip dar paviršutinis yra tikėjimas į Šv. Sakramentą, kaip silpnas yra Jo garbinimas, kaip nedaug dar žmonių savo sielas Jam pilnai pavedė ir atidavė. Jis daugybei dar labai tolimas ir svėtimas.

MŪSŲ VARGAI

Tame nemokėjime gyvai tikėti į Šv. Sakramentą ir nemokėjime garbinti Jį; tame nenorėjime prisiversti save truputį daugiau ir giliau apie Jį pamąstyti; tame daugybės katalikų nerūpestingume suprasti savo Bažnyčios dvasią, semiamą iš Šv. Sakramento; tame atšalimė nuo Šv. Sakramento — glūdi mūsų vargai ir silpnybės. Tas priveda prie visiško netikėjimo ir amžino pražuvimo.

Iš kur gi žmoguje galės augti tikėjimas ir kitokios krikščioniškosios dorybės, jei jis bėga nuo pačios tikėjimo versmės, Jėzaus Kristaus — Dievo Sūnaus Šv. Sakramente?

Visų "Katalikų Akeija" turi cemtį savo jėgą, stiprybę ir dvasią iš Šv. Sakramento.

Visi "Akeijos" darbininkai turėtų gerai tai suprasti ir dirbti, pasistiprindami kodažniausiai, Šv. Komunija.

Kun. V. Kulikauskas, M.I.C.

— Janušui jau užpirktas lėktuvas skristi per Atlantą į Kauną.

— Liet. užsieny remti dr. ja yra sumaniusi Pietų Amerikoje, Angoloje, pirkti žemės ir apgyvendinti apie 100,000 lietuvių.

TĖVAI MARIJONAI IR JŲ RĖMĖJAI

JUBILIEJAUS IŠKILMĖS GEG. 27.

Tėvų Marijonų siėabrinio jubiliejaus iškilmės iš geg. 13 nukeliamos į geg. 27. Pamaldos bus Aušros Vartų bažnyčioje, dalyvaujant aukštieams bažnyčios dignitoriams.

Marijonų Rėmėjų rengiamoji Sidabrinio Jubiliejaus pagerbimo vakarienė bus geg. 27 diena vakare, Dievo Apveizdos salėje, nes numatytas didelis skaičius norinčių dalyvauti privertė ieškoti didelės salės.

IŠ MARIJONŲ GYVENIMO

— Kun. Antanas Andriušis, M.I.C. po dviejų sunkių operavimų šv. Antano ligoninėje, Rockford, Ill. ėmė eiti sveikyn. Mano, ma, kad į dvi savaitį galės išeiti iš ligoninės.

— Kun. Petras Biskis, M.I.C., kasdien gauna apie 10 laiškų nuo jo redaguojamojo pradėios mokyklos leidžiamojo laikraštėlio — “Mažųjų Draugo” — skaitytojų. Pasirodė, kad toks laikraštėlis labai yra reikalingas. Jį reiktų visur tarp pradėios mokyklos ir katechizacijos mokyklų praplatinti.

O jūsų vaikučiai ar gauna tą gražų laikraštėlį?

— Kun. Jonas Navickas, M.I.C. nuo 7 iki 11 kovo skelbė rekulekijas kun. J. Amlioto vedamoje lietuvių parapijoje Hartford, Conn.

Nuo 12 ligi 18 kun. Jonas Navickas, M.I.C. ves rekulekijas kun. Augustino Petraičio globojamoje lietuvių parapijoje, Worcester, Mass.

— Kun. Adomas Markūnas, M.I.C. kovo 19 pradės misijas kun. Jono Švagėdzio vedamoje parapijoje Brockton, Mass., vienai dienai pavaduodamas kun. Aleksandrą Bublį, kuris tą dieną prigelbės šv. Juozapo atlaiduose Scranton, Pa.

— Broliui Jonui Augustui, M.I.C., kuris seniaus pergyveno keletą sunkių operacijų dar Chicagoje, vas. 26 buvo sunkiai viduriais operuotas šv. Vincento ligoninėje Worcester, Mass.

KUN. A. LINKAUS DOVANA

Lietuvių kolegija Marianapolis galės savo jaunų muzėjų papuošti vertingą arkeologinę retenybę, būtent — akmeniniu kirvuku, kuris tapo rastas kun. Aniceto Linkaus tė-

viškės laukuose. Ši radijū kun. A. Linkus gavęs nuo savo sesutės iš Lietuvos, pasidžiaugęs senovės lietuvių sumanumu iš akmens nusitašyti kirvelį, tą brangią atmintį dovanojė muzejui prie Marianapolio kolegijos, tuomi teikdamas progos didesnei lietuvių visuomenei pasigerėti mūsų prabočių sumanumu, bei patikrinti jų kulturinį pakilimą.

Taipjau kun. A. Liakus dovanojė Marianapolio kolegijos muzejui titnaginį vilyčios smaigalį, kurį jis pats rado šv. Bedo Kolegijos laukuose. Tas radinys beabėjo, šios šalies raudonadžių padarinys. Jis yra įdomus, studijuojant šios šalies pirmųkėčių gyventojų būklę.

Be to kun. A. Linkus padovanoja keletą įvairių valstybių monetų ir senų popierinių pinigų.

SMARKIAI PAKILO “DRAUGAS”

Tėvų Marijonų globojamasis lietuvių katalikų dienraštis “Draugas” jau ne be tas, kas buvo. Jo turinys ir forma žymiai pakilo. Žinios šviežesnės ir labai įvairios. Daug aktualių žinių dabar dedama iš lietuvių gyvenimo Amerikoje ir tėvynėje. Korespondencijos sutvarkytos sulig turinio, kas patraukia akį, ir įdomesnės žinios nepaskęsta tarpe kolonijų smulkių veikimo pasiskelkimų. Redakcija pastabos platesnio užsimojimo ir, kaip dienraščiui pridera, imasi vadovaujamos rolės. Be to, imama duoti daug daugiau įvairaus turinio rimtų straipsnių, tobulinant medikališką skyrių, apologetiką ir gražiąją literaturą.

Žinios, ypač pirmojo puslapio, imama dėti patrunkiančiomis antraštėmis, pavyzdžiu didžiųjų angliškiųjų dienraščių.

Nekatalikiški lietuvių dienraščiai, kurie iš pradėios pašaliais pašiepė “Draugo” inovacijas, dabar jau patys seka “Draugo” pavyestu keliu.

“Draugo” pirmadienio numerys, su priedu “Mažųjų Draugas,” tai yra naujas lapas lietuvių žurnalistikoje Amerikoje. Ligi šiol nei vienas laikraštis to žingsnio nebuvo padaręs.

Dienraštis “Draugas,” dėl įvairių pagerinimų įvedimo, ypač dėl “Mažųjų Draugo” priedo, gauna daug pagirimų.

Sukruskime dabar dar labiau platyti savo dienraštį, kad pasirodytume esą samojingais katalikais, klusnus savo vadui — popiežiaus paraginimams, ir įvertintume "Draugo" darbininkų padvigubintas pastangas.

MŪSŲ GERADARIAI

Maloniau visuomenei pasišventimo darbas dirbti, kuomet yra kas supranta ir ateina pagalbon. Štai keleta šią savaitę gautų prietelingų laiškų:

— Chicago, Ill. Brangieji Tėvai Marijonai: Sidabrinio Jubiliejaus proga siunčiu auka \$5.00. *Juozas Koncevičius.*

— Worcester, Mass. Sidabrinio Jubiliejaus proga siunčiu aukos \$2.00 ir atsiskaitymo už bilietėlius \$2.00. Prašau pasimelsti, kad mano sūneliai turėtų pastovų darbą.

A. Prancišienė.

— New Philadelphia, Pa. Prisiunčiame \$2.00. Tikietėlius pasidaliname tarp savo šeimynos. Jau ketvirtį metai kai nedirbame, bet gavėnios laike norime daryti gerus darbus. Sūnus Stanislovas turėjo pennais \$1.00 sutaupęs, tai paėmė 10 tikietėlių ir prašo tėvelių pasimelsti už jį kad išeitų į kunigus.

Jonas Lamberta.

— New York. Laimėjimo knygutę jau baigiame; atsiųskite dar dvi knygutes su išlaimėjimo tikietėliais. *Jonas Venclauskas.*

NEPAPRASTAS GERADARIO SAPNAS

Tėvų Marijonų Rėmėjų Centras yra gavęs sekantį laišką:

Binghamton, N. Y., vas. 15, 1934 — Ačiū už manęs įrašymą į Tėvų Marijonų Kongregacijos Rėmėjų Garbės Narius. Tuomi begaliniai džiaugiuosiu, gavęs atlyginimą šimteriopą. Dirbsiu ir toliau, kiek galėsiu. Jaučiu, kad švenčiausioji Panelė per jus leido man naudotis beribėmis Dievo malonėmis. — Aš mačiau švenčiausią Panelę sapne, sausio 5 d. Senumo 20 metų. Suknelė dangaus spalvos. Vienplaukė. Stovėjo mano tėvelio naujai iškastoj duobėj. Aš greitai susirūpinau jai pagalbėti išlipti ir Ji sutiko: ištiesė į mane abi rankas, kurias aš paėmiau ir Ji išlipo iš duobės. Staiga pamintyjau prašyti Dievo malonės, bet nesugalvojau kaip. Rodos ji suprato mano mintį, maloniai į mane pažvelgė, gi aš tame momente tokį didelį džiaugsmą

pajutau, kokio nei mintyje suprasti negalima. Staigiai atsibudau. Tai buvo pirma valanda ir jau užmigti nebegalėjau. Tą pačią dieną 7 val. Lietuvoje mirė mano tėvelis.

Rašau jums apie sapną, todėl, kad jis taip į mane paveikė, kad jo nepamiršiu iki baigsiu gyvenimą. Ir jis supuolė su jūsų man skirta dovana. Dievo malonė — mano nuiludime linksmybė.

Trijų mėnesių bėgyje netekau brolio 38 m.; kito brolio žmonos, motinos ir tėvelio. Keturios mirtys trijų mėnesių laike ir labai skaudžios. Bet aš mačiau Dievo Motiną ir tuomi susiraminiu. *P. P. Petrauskas.*

Redakcijos prierašas. — Sapnas yra sapnu. Paprastai sapnai nereikšmingi, tačiau yra atsitikimų, kad nepaprastos Dievo malonės buvo suteiktos per sapną.

MARIJONŲ RĖMĖJŲ AUKOS:

P. Sipkauskienė, Chicago, Ill., 2.00 — A. Manstavičienė, Kalavo, 2.00 — Mrs. Ant. Misiunas, Luzerne, Pa., 2.00 — Mrs. V. Masonis, Luzerne, Pa., 2.00 — Mrs. M. Grudzinskas, Kingston, Pa., 2.00 — Mrs. M. Jasinauskas, Kingston, Pa., 2.00 — Uršulė Skirbanskienė, Cleveland, O., 2.00 — Mrs. P. Barskaitis, Kenosha, Wis., 1.00 — M. Petreinė, Detroit, Mich., 3.00 — Regina Kamandulienė, Montello, Mass., 3.00 — Rev. J. Šlikas, Sheboygan, Wis., 10.00 — J. Bikanskas, St. Lawrence, Mass., 4.00 — O. Kvedarovičienė, Shenandoah, Pa., 2.00 — A. G. Gradack, New Britain, Conn., 3.00 — T. Dulinskas, Naugatuck, Conn., 5.00 — E. Ganydienė, So. Boston, Mass., 3.00 — S. Wargan, Westville, Ill., 1.00 — A. C. Zalaga, Sycamore, Ill., 2.00 — M. Midžiupienė, Philadelphia, Pa., 2.00 — M. Andrijauskienė, Cicero, Ill., 2.00 — Margaret Misiukaitis, Detroit, Mich., 3.00 — S. Makauskas, Chicago, Ill., 3.00 — Victor ir Konstancija, Chicago, Ill., Chicago, Ill., 4.00 — Mrs. A. Marcinkus, So. Boston, Mass., 4.00 — Liudvikas Nauzonis, Kearney, N. J., 3.00 — Mrs. A. Domeika, Beloit, Wis., 5.00 — Viktorija Kazikonis, Lynn, Mass., 3.00 — A. Marcelionis, So. Boston, Mass., 3.00 — M. Pilretis, Chicago, Ill., 3.00 — Jonas Beliuonas, Bayonne, N. J., 3.00 —

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

ATSAKYMAI SKAITYTOJŲ PAKLAUSIMAMS

Siunčiant mūsų laikraščiu paklausimus reikia idėti atsakymui 3c pašto ženklelį; nes ne visi paklausimai tinka į laikraštį. Atsakysimė visiems rimtiems paklausimams.

Paklausimas. Ar galima melstis ant ne pašventinto ražančiaus? Jei kalbėtum, ar tokia malda turėtų vertės? *J. M. K-laitis.*

Atsakymas. Malda, gerai atkalbėta, tai yra, gera intencija, atydziai ir nuolankiai, visuomet turi vertę. Taigi ir sukalbėta ant nešventinto ražančiaus turi vertę, tik kalbėtojas nepelno visų ražančiaus atlaidų. Ražančių šventinant pridėdami atlaidai. Jei šventinąs ražančius turi įgaliojimus, jis prideda dar įvairių kitų atlaidų. Kas tat vartoja šventintą ražančių, jo malda turi ir vertę ir dar neša atlaidų.

Paklausimas. Kas tai yra melstis: "Šv. Ilyg Šv. Tėvo arba Bažnyčios intencija?"

Atsakymas. Tai reiškia, aukoti Dievui savo gerus darbus ne savo kokia nors intencija, bet ta mintimi, kokią tuo laikū turi Šv. Tėvas.

Jis gi geriau už mus mato ir žino jo valdomos Bažnyčios reikalus. Jis nuolatos pats tais reikalais meldžiasi ir aukoja savo gerus darbus. Jis kviečia ir kitus katalikus jam padėti. Tai-gi jo intencija melstis, vadinasi, kaip ir paduoti auką į jo rankas, kad jis ją padėtų, kur ji reikalingiausia.

Šv. Tėvo intencija dažniausiai yra: kad platintųsi visur tikrasis tikėjimas, kad tikintieji doriau, ištikimiau Dievo ir Bažnyčios įsakymams, gyventų, kad atskilėliai ir klaida tikiai sugrižtų į tikrąjį tikėjimą ir panašios.

Paklausimas. Ar melstis reikia būtinai atsiklaupus? Ar nebus malda gera, jigu melstumeisi lauke, atsisėdęs, vaikščiodamas arba ir šiaip ką nors veikdamas? *J. M. K. - Laitis*

Atsakymas. Nėra būtino reikalo melstis atsiklaupus, tik taip labai gražu ir pritinka žmogui savo nusižeminime kalbėtis maldoje su Dievu. Taigi kur tik aplinkybės leidžia labiau pritinka melstis atsiklaupus.

Įvienok galima melstis ir sėdint, ir vaikščiojant, ir dirbant. Palaimintas tas žmogus, kuris visur moka šitaip melstis.

Jėzus Kristus yra pasakęs, kad "visuomet melskitės ir niekuomet nesiliaukite." Tai jau rodo, kad galima visur melstis, ir reikia pratintis visuomet melstis.

Kuomet tikis žmogus savo gera intencija visus savo gerus darbus, triušus ir vargus aukoja Dievui, tai ir meldžiasi.

Paklausimas. Ką daryti, jei beveik visi draugijos nariai nori, kad už sudėtus Mišioms pinigų, būtų Mišios laikomos, bet atsiranda vienas asmuo, kuris visuomet kelia truksmą ir reikalauja, kad tie pinigai būtų skirti neturtėliams arba mokyklai?

Atsakymas. Kiekvienas draugijos narys turi teisę reikšti savo nuomonę. Niekados nereikia smerkti kito, jei jis turi kitokią nuomonę, negu aš ar kitas. Bet draugijoje dalyką išsprendžia balsavimas.

Jei beveik visi nariai ką nubalsavo, tai vieno ar dviejų nuomonė turi eiti į šalį. Vykiniamas tuomet didžiūmos nusprendimas, o kiti privalo nurimti. Jei kas nenusiramina, tai ar tam nariui atimti reikia balsas, o kartais tenka net iš susirinkimo prašalinti. Šios bausmės tenka imtis tik "paskutiniojoje."

Paklausimas. Kada Jėzus Kristus yra gimęs, kokią dieną ir kokio mėnesio?

"L." Skaitytojas.

Atsakymas. Svarbiausi rašyti dokumentai apie Jėzaus Kristaus gyvenimo laiką yra Evangelijos. Jų nė viena nemini nei dienos, nei mėnesio, kuomet kalba apie Jėzaus gyvenimą, tik mini karalių Erođą, ciesorių Augustą, kurių viešpatavimo laikotarpyje gimė Jėzus. Evangelijos taip pat mini aukščiausių žydų kunigų vardus.

Taigi tikrosios datos, kokią dieną ir kokio mėnesio Jėzus gimė nėra; ją nustatė Bažnyčia pagal perdavimą (tradiciją) ir pagal tų minėtų valdovų viešpatavimo metus.

Kas-ne-kas pagalvos sau, kaip tai čia gali būti, kad nežinoma Jėzaus Kristaus gimimo dieną?

Bet čia labai paprastas dalykas. Tuomet nebuvo vedamos gimimų (metrikų) knygos, kaip tai daroma pas mus dabar. Net tų laikų ciesorių, karalių, didžiųjų mokslinčių dažniausiai nerasi tikrosos gimimo dienos, nes nebuvo įskymo gimusiųjų metrikus rašyti.

Jei kurių žymių tų laikų žmonių yra gi-

mimo dienos pažymėtos, tai dažniausiai tik nustatytos istorikų, ir labai retai tikrosios.

Iš Evangelijų žinome, kad Jėzus atėjo į šį pasaulį Betlėjaus kūtelėje, niekam plačiame pasaulyje nežinomas, ne kaip kokias pasaulio garsenybė, tai niekas Jo gimimo dienos ir neužrašė, o kita, kaip minėjau, nebuvo nei įpročio taip rašyti. Todėl, turbūt, ir evangelistai nepasirūpino tai padaryti.

Galutinai, tikroji data nėra labai svarbi, kitaip būtų Dievas įkvėpęs evangelistams ją surasti ir užrašyti.

Paklausimas. Iš kokių karalysčių buvo tie Trys Karaliai, kurie aplankė Jėzų Betlėjaus stainelėje? "L." *Skaitytojas.*

Atsakymas. Nei Evangelijos, nei pirmųjų amžių Bažnyčios Tėvai nevartoja vardo "karaliai," kuomet mini tą faktą. Evangelijos net nesako, kad jų buvo tik "trys." Evangelijoje jie pavadinti lotyniškai "Magi."

Laikui bėgant įvairiose šalyse imta juos vadinti įvairiais vardais. Labiausiai gal prisimėme vardas "išminčiai ar išmintingieji." Lietuvoje, pasiskolinus daug religinių pavadinimų iš lenkų, priimta buvo vardas "karaliai."

Kadangi jie iš tikrųjų nebuvo karaliai, tai atpuola klausimas "kokių karalysčių" jie buvo.

Vienok gali būti įdomu, iš kokių šalių jie iš tikrųjų buvo.

Evangelijos sako, kad jie atėję iš rytų šalies. Kadangi jie pavadinti "magais," o toks vardas buvo vartojamas senovės Assirijoje, Babilonijoje, o vėliau Persijoje ir ženklino "išminčius," arba net "kunigų luomą," tai ir spėjama, kad jie buvo iš tų kraštų.

Evangelijos nemini, kad tik trys atėjo aplankyti Jėzų; skaičius *trys* nustatytas kai kurių Bažnyčios Tėvų iš jų įteiktųjų ypatinųjų *trijų dovanų*, kurios paminėtos Evangelijose.

Katalikas žmogus privalo mokėti skirti tikėjimo tiesas nuo įvairių tikybinių apeigų, per tikinčiųjų papročius.

Ne visi papročiai ir apeigos yra tikėjimo tiesos, bet tik tikinčiųjų priimtas ir Bažnyčios neatmestas, tai yra, leistas dalykas.

Jėzaus Įsikūnijimas, Jo Gimimas yra tikėjimo tiesos, bet diena ir mėnesis gimimo

nėra tikėjimo tiesa. Todėl Įsikūnijimas ir Gimimas evangelijose aiškiai pabrėžti, o gimimo diena ir valanda net neužsiminta. Panašiai yra ir su daugiau įvairių dalykų.

NAUJI ŠVENTIEJI

Šv. Juozapą dieną bus pripažinti šventaisiais trys palaimintieji: pal. Margarita Redi, karmelitė - vienuolė iš Florencijos, pal. Juozapas Cottolengo iš Turino ir pal. Pompilio Pirrotti. Jų užtarymu padarytieji tebuklai iširti, pripažinti tikrais.

KAZIMIERIEČIŲ RĖMĖJŲ DARBUOTĖ

Šv. Kazimiero dienoje Seselių Kazimieriečių Rėmėjų Draugija surengė Seserų auditorijoje metinę vakarienę, parėmimui šv. Kazimiero seserų vienuolijos. Sykiu paminėta 15 metų Kazimieriečių Rėmėjų Draugijos įkurimo sukaktuvės ir jos pirmininkės p. Antaninos Nausėdienės viešos darbuotės pagerbimas.

Šv. Kazimiero Akademijos auklėtinės atliko labai sėkmingą muzikalią programą ir vieno akto pamokinantį dramos vaizdą. Svečių buvo pilnutėlė salė, jų tarpe keleta kunigų, gydytojų, juristų, mokytojų, publicistų ir kitų profesijų. Atsilankusieji aukštai įvertino šv. Kazimiero Seserų nuopelnus, auklėjant lietuvių jaunąją kartą pradžios mokyklose ir ypač šv. Kazimiero Mergaičių Akademijoje. Poniai A. Nausėdienei, dėl jos aktyvumo lietuvių moterų tarpe, remiant šv. Kazimiero Mergaičių Akademiją, teko daug pagyrimų, sveikinimų, linkėjimų ir dovanėlių.

Savo nuoširdžioje kalboje ponia A. Nausėdienė pabrėžė, kad jos užduotimi esą pirmąją šv. Kazimiero Mergaičių Akademiją pagelbėti išauginti į Mergaičių Kolegiją. Tas gali būti artimos ateities dalykas, nes šv. Kazimierės Seserės savo vienuolėms mokytojoms teikia ir universiteto išauklėjimą; reikia tik kad lietuvių visuomenės sukrustų siųsti savo mergaites į aukštesnes lietuvių mokyklas.

PLATINKITE NAUDINGIAUSIĄ SAVAITRAŠTĮ:

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790
Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c